

ДЯДО БРЪМБАРАН

Снощи дядо Бръмбаран се завърна луд-пиян, сви си кутлето на кука и на протката почука: „Дум-дум-дум! Брум-брум-брум! . . . Кой ми прави тук на пук?!“ Но зад протката подпряна чу се баба Бръмбарана: „Бръм-бръм-бръм! Да те тресне тебе гръм, таласъм със таласъм! Връщай се дома със ред, па да те посрещна с мед!“ „Брум-брум-брум! Аз не ща от тебе ум!“ — викна дядо Бръмбаран, дръпна своя ятаган, па отстъпи надалече, протката на две разсече и си влезе с глъч и шум: „Бррум-бррум-бррум!“ А овощките край тях изпопадаха от смях: „Ха-ха-ха-ха! Тю бре, брей! Гледайте го как лудей!“ — дума къдравата слива и се клати и превива. „Бръмбарана се е скрила в сянката на карамфила, той пък я не вижда где е, та фучи, търчи, беснее!“ — смей се звънко и бадема и притиска си корема. „Той се спъна в ружа китна, та се спрерна и политна!“ — вика сведената крушка и се търси и се люшка. А пък дядо Бръмбаран изгрухтя като заклан, падна в ямата помийна, повъртя се, па си пийна, уталожил своя жар и заспа като шопар.